

Perfectie in het imperfecte

DIRK COUSAERT OP ZOEK NAAR KROM EN VERSLETEN

ontwerpen

Dirk Cousaert
...af en toe ontberingen... [1]

Hout met een verleden [2]

Rotsblokken, ingestorte bruggen en stukken hout die door de eeuwen heen door meerdere zeeën zijn meegesleurd. Al meer dan twintig jaar zijn het de bouwstenen van Dirk Cousaert: 'Behalve de mens wordt alles mooier als het slijt.'

Erik van den Berg

Aan de voet van de Vlaamse Ardennen, daar waar het bos begint, staat ineens een houten huis op palen. De deur piept, de vloer kraakt. Sinds een jaar is er stromend water, maar het kleine straalkacheltje lijkt onvolgende om de bewoners 's winters een behaaglijk gevoel te geven. Zeker als die op een koude ochtend in februari in de buitenlucht hebben gedoucht.

In deze woning, die het midden houdt tussen een Scandinavische berghut en een stijlvol vakantiehuisje, woont de Belgische designer Dirk Cousaert. "Een perfect huis is verre van perfect", zegt hij met een twinkeling in zijn ogen. "Het is goed voor de geest om af en toe aan ontberingen blootgesteld te worden."

Door het ene raam zien we de bomen in bloei staan. Het andere geeft zicht op het atelier en een groot terrein met pallets en stapels roestig ijzer. Er liggen stukken van het Westerstaketsel, de pier van Oostende waarvan een deel uit veiligheidsoverwegingen werd gesloopt. Maar van het meeste hout, rots en staal is de herkomst niet te achterhalen. Waarschijnlijk is veel afkomstig uit machines en constructies die al lang niet meer worden gemaakt.

We moeten een stukje door het dorp Kluisbergen rijden om te zien waar al dit materiaal toe leidt. Alle verdiepingen in de showroom hebben gaten in de vloeren. Als je op zolder loopt, kijk je door het glas onder je voeten naar de begane grond. Ook een tien meter hoge kast verbindt de drie verdiepingen met elkaar.

GROEVEN "Dit is toch veel mooier dan een perfect geschuurde plank", zegt de Vlaming als hij zijn hand over de zijkant van een kastje laat glijden. "Wij willen de stukken die andere meubelmakers weggooiën omdat ze krom zijn of te veel reliëf hebben. Die verweerdheid. Die groeven. Voor mij is dat juist perfectie. Behalve de mens wordt alles mooier als het slijt."

In bijna alle getoonde keukens is Belgische blauwe hardsteen verwerkt. Soms als werkblad, soms als de houder van een keramisch fornuis. Aan de bovenkant zijn de rotsblokken uit de nabijgelegen groeven secuur gladgeschuurd, maar de grove zijkanten vol scheuren verraden de herkomst. De stalen frames en houten kastjes geven de keukens een modernere uitstraling dan je op voor-

‘Ik wil dat ze hun comfortzone verlaten en gaan dromen’

hand zou verwachten. Alsof de restanten en stenen een sprong door de tijd hebben gemaakt.

Bijna iedere klant die de afgelopen twintig jaar een keuken bij Cousaert heeft gekocht, heeft de showroom bezocht. “Dat vereenvoudigt het proces,” vertelt de ontwerper. “Een stel komt hier vaak met verschillende verwachtingen naartoe. De man wil A en de vrouw B. Ik zou dan het compromis AB kunnen maken, maar liever verleid ik ze tot C. Als de man een BMW wil en de vrouw een Citroën, dan kopen ze toch ook geen BMW met Citroën-wielen?”

“Maar om dat te bereiken, moeten ze bereid zijn om hun primaire gedachten overboord te gooien”, vervolgt Cousaert. “Mijn ervaring is, dat dit het beste lukt door een bezoek aan mijn showroom. Ik wil dat ze hun comfortzone verlaten en gaan dromen. Als ze daartoe bereid zijn, droom ik graag met ze mee.”

HARMONIE De dromen blijven vaak niet beperkt tot een keuken: “We gaan graag op de stoel van de architect of de binnenhuisarchitect zitten”, vertelt de ontwerper.

“Een gebouw is per definitie verbonden met de natuur. Dat moet je accentueren, door de keuken met buiten te verbinden. Het liefst slopen we muren en zagen we gaten in het plafond. Net zolang tot de perfecte harmonie ontstaat.”

CONTACT Twintig jaar geleden ging hij ten onder aan zijn eigen succes. Hij stopte zijn onderneming omdat hij de artistieke vrijheid miste. Hij was het zat om in opdracht te werken. Maar tegenwoordig haalt hij steeds meer voldoening uit het contact met klanten. En het viel hem laatst ook op dat hij steeds makkelijker afstand doet van zijn meubelen en keukens.

“Tegenwoordig koop ik spullen groot in, maar vroeger scharrelde ik alles zelf bij elkaar op sloperijen, in bossen, en langs roestige industrieterreinen”, duidt hij het verschil. “Het kwam voor dat ik bepaalde vondsten verstopte, zodat niemand ze zou zien. Zo bang was ik dat ik er afstand van moest doen. Ik was dol op mensen die me vroegen om iets te maken van een oude machine die ze zelf meebrachten. Dan wist

ik zeker dat ik mijn eigen spullen kon behouden.” Als we hem de vraag voorleggen of de restanten van de Eiffeltoren geschikt zouden zijn voor een keuken, verschijnt er opnieuw een twinkeling in zijn ogen: “Prachtig materiaal, maar laat die toren, net als het Atomium, nog maar even staan. Dan liever iets van de bodem van de zee. Geen middeleeuwse wrakken, eerder de deuren van een gezonken atoomduikboot.”

MOLENS Spontaan begint hij te tekenen, alsof de deuren al een plekje hebben gevonden in een nieuwe keuken of tafel. “Ik zou graag eens rondstruinen in de oude kolenmijnen in Rusland of in Spitsbergen”, droomt hij verder. “En er zijn ook nog een paar oude bruggen die wat mij betreft best mogen instorten.” Ineens houdt hij op met tekenen: “Weet je wat mooi zou zijn? Molens. En dan niet die prachtige molens van jullie, maar elektrische windmolens. Daar kun je echt fantastische dingen mee maken. Ik ben benieuwd hoe lang het duurt voordat de eerste generatie het begeeft.”

www.dirkcousaert.be

Verdiepingen van glas [1]

Perfekte harmonie met vergane materialen [2-6]

